

Чому квіти розцвітають. Якось уранці

Іван Ющук

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

© Видавництво «Богдан». Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — nashaknyga.com.ua

Казкова мить

Рано-вранці з сонцем встав
Вітерець тихенький
І над озером пробіг
Швидко і легенько.
Плесо зарябіло все
Хвильками-лускою.
Сонечко ранкове теж
Гралось з водою.
Засвітились промінці
В хвилечках так мило,
Що аж спалахи-свічки
Озеро покрили.
Мерехтять, блищать свічки,
Над водою сяють.
Ніжні крила вітерцю
Тихо їх гойдають.
В річці сонечко скупалось —
Ясно в небі сяє,
На сади, поля, діброви
Чари розсипає.
Сонце щедро ллє проміння —
Раді луг і нива.
Біля річки сміх і гамір —
Дітвора щаслива.
П'янке повітря розлилось
Над щедрою землею,
Пропахлу літом голубінь
Розсіює над нею.
Синіє ліс удаліні,

Поля розмаєм вкриті.
Колосся хилить до землі
Пружне засмагле жито.
В промінні сонця виграє
Ячмінь зеленувусий.
Збирають ряску на воді
Качки, й пасуться гуси.
Обабіч ставу — череда,
А трохи далі — коні.
Пасуться кози біля верб
На довгому припоні.
Лелека йде уздовж ставка,
Немов рахує кроки.
На осокорі край села
Скрекочуть дві сороки.
Понад полем жайворонок
Голосно дзвенить,
Жито врунється, й колосся
Ледве-ледь шумить.
Маки в житі та волошки
Манять іздала.
В сонячнім теплі небеснім
Ніжиться земля.
Скрутилась змією ріка,
Вода ледь-ледь хлюпоче,
Пливти до моря в синю даль
Вона, мабуть, не хоче.
Видніє ліс, в задумі лан
Не шурхотить, дрімає.
Торкнувся жайворон струни —
І все навкруг співає.

Схилились ніжно колоски,
Трава їм щось шепоче.
Усе видзвонює, тремтить,
Й душа співати хоче.
Шелестить весь день тополя —
Не вгавас.
Осокора молодого
Звеселяє.
Закохалась в осокура
До нестями.
Про любов йому співає
Вечорами.
Осокір найкращі мрії
Все колише.
Про кохання до тополі
Вірші пише.
І росте щаслива пара
Край дороги.
Разом вистояли бурі
І тривоги.
Щасливий місяць аж сп'янів
В палких обіймах ночі,
І розливають благодать
Його спокійні очі.
Залита світлом вся земля,
І пахощі духмяні
Дарує місяць-чарівник
Своїй земній коханій.
Зачарувала ніч усе
Своїм палким коханням,
І сняться людям гарні сни

Всю нічку — аж до рання.
Чом травичка зеленіє
Навесні та літом?
Чому квіти розцвітають
Влітку пишним цвітом?
Бо узимку заметілі
Снігом все вкривають,
А від лютого морозу
Й ріки замерзають.
Сонце і тепло дарують
Нам весна та літо,
Все довкола прикрашають
Дивним, ніжним цвітом.
Над водою верби ніжні
Мов красуні дивовижні.
Тихо вітер повіває,
Віти-кучері гойдає.
Дивляться вони у воду
На свою зелену вроду.
Плесо дзеркалом здається —
В ньому сонечко сміється.
Понад ставом живопліт
Із тонких вербових віт.
Вітер гілочку шарпне —
І вона убік майне.
Вправо крок, уліво крок —
Рвуться віти у танок.
І танцюють тільки так —
З вітром-легенем у такт.
Мружиться вода у річці
І пливе тихенько.

Над водою гнуться лози,
Довгі і тоненькі.
Навіває сон-дрімоту
Річеньки дзюрчання —
Сняться лозам сни чудові
І вночі, і зрання.
Шумить фонтан: вода, мов сніп,
На сонці дивно грає
І бризки — зерна кришталю —
Угору викидає.
Краса яка! І колоски,
Здається, в небо линуть
І чари-зваби віддають
За мить одну-єдину.
Чарує, вабить дивний шум,
Сюди прийду я знову.
Колосся, зіткане з води...
Є в цьому щось казкове.
Сів горобчик над водою
На зелені віти,
Щоб погрітися на сонці
Й трохи відпочити.
Загойдали його віти,
Захотілось спати.
Та зозуля розбудила —
Почала кувати.
Недалеко біля греблі
Верби чешуть коси.
Їхню пісню мрійну, ніжну
Вітерець розносить.
Їм підспівують тополі,

Шелестять осики...
Виступає хор на греблі,
Гарний і великий.
На осиці листя грає —
Пританцьовує.
Перехожих його шелест
Зачаровує.
Вітерець лиш тихо-тихо
З листям грається,
А воно в нестримнім танці
Вихиляється.
Стрункі берізки білокорі
Вітрила підняли прозорі.
Легенький вітер налітає,
Вітрила раптом напинає.
Дзвенять вітрила, щось шепочуть,
Немовби полетіти хочуть.
Груша-дичка на узліссі
Росте одинока,
Гілля довге розпустила —
Пишна і висока.
Не про себе груша дбає,
А про нас із вами:
Пригощає людей щедро
Стиглими плодами.
Сонце щедро гріло,
Довго пригрівало,
І дощі шумливі
Землю напували.
Все росло й буяло:
Жито і пшениця.

І достигли в червні
Запашні суниці.
І сьогодні в лісі
Голоси лунають:
Діти і дорослі
Ягоди збирають.
Дощ іде, пливуть струмочки,
Напилась води земля.
Цвяшки дощових краплинок
Видно на воді здаля.
Блискавки снують по небу,
Грім гуркоче звідусіль.
Небо свариться із нами
Чи тамує сильний біль?
А дерева мов дрімають
В теплій дощовій імлі.
І трава, намокла й чиста,
Хилить стебла до землі.
Дощ іде, пливуть струмочки,
Це якась казкова мить:
Все принишло, заніміло,
Тільки листя шелестить.
Гілка абрикоси
Стукає у шибку.
Нахилила ружа
Квіточку-голівку.
Промінь сонця грає,
Горнеться до мене.
Птахів щебетання
У кімнату лине.
Вже не хочу спати,

Та ще плющу очі:
Всю красу ранкову
Зберегти я хочу.
Золотаве сонечко
Загляда в кімнату,
Відбиває на стіні
Гілочку крислату.
Погойдне лиш вітерець
Гілку вишні знову —
На стіні замерехтить
Плетиво казкове.
Стали хмари, наче коні,
Наче коні на припоні.
Серед хмар лиш отвір сяє,
В нього сонце виглядає.
Дивиться, чи все зробило,
Чи всю землю обігріло.
І прощається із нами,
Із полями та лісами.
Ляже спати за горбочком,
На постелі під дубочком.
Любе сонце, не барися,
Завтра вранці повернися.
Нічка темна все накрила,
В небі місяць засвітила.
На добраніч, сонце миле,
Набирайсь на завтра сили.
Заховалось сонечко
За горою
І лягло на ліжечко
Під вербою.

На добраніч, сонечко,
Милий друже!
Ми тебе чекаємо
Дуже-дуже.
Ми тебе зустрінемо
Завтра знову.
Зараз заспіваємо
Колискову.
Люлі-люлі, сонечко,
Ніч спадає,
Сон широкі крилечка
Розправляє.
Все, за день натовлене,
Буде спати,
У країні диво-снів
Ночувати.
Треба, любе сонечко,
Відпочити.
Зорі й місяць не дадуть
Розбудити.
Спи спокійно, сонечко,
Місяць світить,
Заколисуй тебе
Легіт-вітер.
Барв і пензля не шкодує
Восени художниця.
Все гарненько розфарбує
Й відпочити проситься.
Спить-дрімає цілу зиму,
Навесні прокинеться,
Приготує гарні фарби —

Око не надивиться.
Золота берізка —
Листя пожовтіло.
Осінь-чарівниця
В край наш прилетіла.
Жовтих та багряних
В неї фарб багато.
І стоять дерева,
Вбрані, як на свято.
Вже дерева нарядились
В золоту обнову,
Та дощі не забарились —
Мжичить знов і знову.
Сонце влітку натомилось,
Світить, ніби кволе,
Небо хмарами укрилось,
Туманіє поле.
Листя на березі
Почало жовтіти,
Наче між листками
Зажовтіли квіти.
І стоїть красуня,
Листячком тріпоче:
Всю красу осінню
Нам віддати хоче.
Порядкує осінь
Знову в нашім краї:
Пожовтіло листя
У садках та в гаї.
Вже вітри холодні
Нам дощі приносять

Пишні хризантеми
Порятунку просять.
Ми їх занесемо
У горшку в кімнату,
І в кімнаті нашій
Буде завжди свято.
Вже побагряніло
Листячко на клені,
Але на вербиці
Ще воно зелене.
На каштані листя
З жовтою каймою.
Йду осіннім парком
Тихою ходою.
Різнобарвне листя —
Килим під ногами...
Попрощалось літо
Вже давно із нами.
Фарб таких немає
Влітку, ні зимою.
Недаремно осінь
Зветься золотою.
Журавлиний ключ курличе
В небі голубому —
Журавлі летять у вирій
Із свого дому.
Та повернуться весною
В гнізда рідні, милі.
Пам'ять про свій край чудовий
Додає їм сили.
Ходить осінь, порядкує,

Все розмалювала.
Так працює, що, напевне,
Й спати не лягала.
Парк над ставом пломеніє —
Барви пречудові:
І коричнево-зелені,
Жовті та багрові.
Чом, вербице, нахилилась
Над водою низько?
Що вже літо відшуміло
І вже осінь близько?
Пожовтіє ніжне листя,
Попливе з водою,
Холодно і сумно буде
У снігу зимою.
Не журись — весна прилине,
Все зазеленіє,
Сонце ніжно усміхнеться,
І душа зрадіє.
Юні ще тополі
Зовсім голі-голі —
Листя облетіло,
А вони недавно
Були дуже гарні
Й весело шуміли.
Вкриває листя парк і сад,
Стоїть надворі листопад.
Трава зів'яла, прилягла,
Висить над полем ніжна мла.
Вже стелить осінь килими —
Чекає на прихід зими.